

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Arij epistola ad Eusebiu[m] Nicomediensem Episcopum. Capvt. V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.

epistolas contra istos scriptas ad me miserunt, qui libello aduersum eos edito subscripserunt: quæ omnia per filium meum Apionem diaconum ad vos misi: atque primum epistolas collegarum, qui sunt in Aegypto & Thebaide, deinde eorum, qui Libyam, Pentapolim, Syriam, Lyciam, Pamphiliam, Asiam, Cappadociam, & alias regiones hisce finitimas incolunt: quorum exemplum vos imitantes persuasum habeo ad nos itidem daturos literas. Et cum multæ aliæ curationes ad eos sanandos, qui hoc errore vulnerati sunt, suppetebant, tum istud etiam remedium ad medicinam populo ab istis decepto faciendam inuentum est, si modo obtemperare voluerint, & cum consensum collegarum nostrorum intelligant, eorum hortatu ad pœnitentiam se serio recipere. Salutate vos ipsos mutuò vnâ cum fratribus, qui vobiscum sunt. Opto vos, fratres charissimi, tû in Domino valere plurimû, tum fructû ex vestro pio in Christum animo percipere. Sunt autem hæretici anathemate dånati, ex numero presbyterorum Arius, ex diaconorû autem Achillas, Euzoius, Aëthales, Lucius, Sarmates, Iulius, Menas, Arius alter, & Helladius. Literas etiam in eandem sententiam scripsit idem Alexander ad Philogoniû Antiochena ecclesiæ antistitem, ad Eustathium, qui id temporis Beraæ rexit ecclesias, & ad alios, qui erât dogmatû apostolicorum patroni. Quin Arius ne se continere quidê potuit, sed scripsit etiam ipse ad eos, quos suæ opinioni se censuit habere consentientes. Quòd verò nihil falsi cõtra eû diuinus scripserit Alexander, Arius ipse literis, quas dedit ad Eusebiû Nicomediæ Episcopû locuples testis est. Itaq; ponã hoc in loco eius epistolã, vt impietatis eius socios velut ante oculos eorum, quibus sunt ignoti statuam.

Arij epistola ad Eusebiû Nicomediensem Episcopum. CAPVT. V.

Arij Epistola.

Eusebio, domino suo amantissimo, homini Dei, fidei, orthodoxo, Arius quem Alexander Papa iniuste infertatur ob veritatẽ, quæ vincit omnia, & quã tu strenuè propugnas, in domino S.

Cum

CVM pater meus Amonius Nicomediã iter faceret, offi-
 cii mei ratio postulare videbatur, vt te p eũ cõpellarẽ,
 simulq; etiã amorẽ tibi insitũ & beneuolũ animũ, quo
 fratres propter Deũ & Christum eius cõplecti soles, tibi in
 memoriã propterea reuocarem, quòd episcopus Alexander
 grauiter nos oppugnare, persequi, & omnẽ vt dicitur, rudẽ-
 tem contra nos mouere cõperit, eo quidẽ animo vt nos ve-
 lut homines impios è ciuitate ideo expellat, quòd ei mini-
 mẽ assentimur, publicè prædicanti in hunc modũ: Semper
 Deus, semper filius: simul pater, simul filius: simul cũ Deo pa-
 tre ingenito filius est: semper genitus est: ab ingenito ge-
 nitus est: & tamen neq; cogitatione, neq; indiuiduo aliquo
 temporis puncto Deus pater filium antegressus est: Sed sem-
 per Deus pater, semper filius: ex ipso Deo patre existit filius.
 Ac quoniã Eusebius frater tuus, episcopus Casarẽ, Theo-
 dotus, Paulinus, Athanasius, Gregorius, Aëtius, & omnes
 deniq; oriẽtales affirmãt Deũ patrẽ filiũ sine principio an-
 tegrẽssũ, anathema illis denũtiatũ est, exceptis solũ Philo-
 gonio, Hellanico & Macario hæreticis, qui de fide minus
 rectè instituti sunt: quorum vnus filiũ eructationẽ, alter pro-
 ductionẽ, tertius eũ vnã cũ patre ingenitũ asserit. Quas im-
 pietates ne audire quidẽ possumus, etiã si hæretici mille mor-
 tes nobis minarẽtur. Nos autẽ quẽ sit nostra sentẽtia sen-
 susq; & docuimus, & docemus: filiũ nimirũ neq; ingenitum
 esse, neq; partẽ ingenti vllõ modo, neq; ex vllõ subiecto, sed
 voluntate & concilio ante tẽpora, & ante secula plenũ Deũ
 extitisse, vnigenitũ, immutabilem, & antè, quàm gigneretur,
 aut cõderetur, aut præfiniretur, aut fundaretur, nõ fuisse. Nã
 ingenitus non erat. Exagitamur igitur, quòd filiũ principũ
 habere, Deũ patrẽ carere principio dicimus. Atq; tũ hac de
 causa, tũ quòd dicim⁹ eũ ex nihilo cõstare nos persequũtur
 aduersarij. Istud verò sic ideo asseruim⁹, quòd nõ sit pars Dei
 patris, neq; ex vllõ subiecto existat. Hac de re nos insectan-
 tur: nosti tu ipse cætera. Te Eusebi qui nõ immemor es no-
 strarũ afflictationũ, quiq; verã Collucianista es, opto in do-
 mino valere plurimũ. In numero eorũ, quos iste recẽsui, erat
 Eusebius episcopus Cæsariã, Laodiceę Theodotus, Pauli-
 nus Tyri, Anazarbi Anathasius, Gregorius Beryti, & Aëtius
 Lydę episcopus. Est autẽ Lyda ciuitas, quæ iam vocatur
 Diospo-

Diospo-

THEODORITI HISTOR.

Diospolis. Istos quidē solos se suo errori habere assentiētes admodū gloriabatur Arius. Aduersarios autē vocauit Philogoniū Antiochiæ præsidē, & Hellanicū Tripolis, & Hierosolymorū Macariū: hosq; falsò in crimē adducere propterea laborauit, quòd filiū Dei cū æternū & ante secula esse dixerūt, tū eiusdē cū patre honoris participē & ei consubstantialem esse. Hanc eius epistolam cum accepisset Eusebius, cœpit ipse quoq; virus suæ impietatis euomere. Itaq; ad Paulinum Tyri antistitem scribit ad hunc modum.

Eusebii episcopi Nicomediensis ad Paulum episcopum Tyri epistola. CAP. VI.

Domino suo Paulino Eusebius in domino S.

Neq; studiū Domini mei Eusebij pro veritatis defensione susceptū, neq; tua de eadē re, Domine mi Pauline, reticentia, in silentio quidem iacet, sed ad nostras vsq; aures vtrunq; perlatū est. Atq; vti erat planē cōsentaneū, de Eusebio quidē domino meo, magnā lætitiā, de te autem dolorē nō mediocrē cepimus, præsertim cum cōiectura auguraremur eiusmodi viri silentio nos profus causa casuros esse. Quapropter obsecro te, vt cū scias, quā virum prudentē dedebeat, ea quæ sunt à veritate aliena tueri, quæ autē vera ea reticere, ad scribendum, vbi rationē spiritu diuino ad eā rē preparaueris, te ponas de hac quidē materia, quæ & tibi possit esse & tuis auditoribus emolumento: præsertim si sacrā scripturā & verborū illius & sententiarū quasi vestigiā sedulo sequēs, ad scribendū animū induxeris. Neq; enim de duobus ingenitis nos audiuius, neq; vnū in duo diuisum, neq; illud vllā corporeā affectionē subiisse didicimus credidimūsvē, Domine mi Pauline, sed vnū ingenitū, vnum ex eo vere, sed non ex substantia eius genitum, naturæ ingeniti omnino & eius essentiæ expers: atq; quod genitū erat, natura & facultate profus diuersū, factū tamen ad perfectā affectionis & facultatis procreatoris similitudinē: cuius principium nō modo nō posse verbis exprimi, sed ne cogitatione quidē nō dicā, humana, sed ne eorū quidē omnium, qui lōgē supra hominē putandi sunt, cōprehendi credimus, Atq; ista sanē nō è nostris rationibus deprōpta esse, sed ex sacris literis nos didicisse affirmamus, indeq; cognouisse